

мо до колкото да нѣ чувѣтъ, срамотно е да говоримъ да высокъ гласъ или съ стиснати зѣби.

Да говоримъ съ страшенъ гласъ или съ дрезгѣвъ е противно на благодравіето. Ония, на които гласѣтъ е естествено дрезгѣвъ, трѣба да поправѣтъ, колкото е възможно, тоя недостатѣкъ.

Има два вида произношенія, които ся много смѣшни и недопростени: едни произнасятъ полегка и уморено, гачели си отварѣтъ устата за да ся присмиватъ другиму; други приказватъ тѣжко, като че имъ сѣ пълни устата.

Произношеніето трѣба сѣкога да е сладко и приятно.

XI.

Какъ да кихами, да кашлями и да плюемъ.

Нищо по неприятно нѣма освѣнъ, кога говоримъ да кихами, да кихами ягката и най повече прѣдъ по горни лица. Когато сме много насилени да кихами, трѣба да си гудимъ, ако не кърпата, то поне рѣката на устата, и ако кихавицата слѣдва, трѣба да ся оттеглимъ на страна и да не обезпокоявами другитѣ.

Въ черкова, изъ кѣщи и на сѣкждѣ, гдѣто трѣба да има чистота, трѣба да плюемъ въ кърпата си.

Не допростена е грубостѣта на дѣцата, които плюѣтъ въ лицето на другаритѣ си, или които плюѣтъ прѣзъ прозорцитѣ, по стѣнитѣ по покѣщнитѣ и изъ кѣщи. Когато приказвами, трѣба да ся вардимъ да не ни излиза плюнката изъ устата и да прѣска лицето на оногози, комуто говоримъ.

XII.

За гърбѣтъ, рамената и лактитѣ.

Много младежи ходѣтъ наведени, тикатъ си гърбѣтъ навѣнъ, като че сѣ старци и естествено гърбави: това е много смѣшно.